

КОЛА ЗА СЛУЖЕБНО ПОЛЗВАНЕ

Тази година 31 декември се случи делничен ден. Малко преди края на работното време – поне така Съни убеждаваше дознателя – паркирал служебната кола пред дома си...

– Марката?

– Опел, бял на цвят, като старите полицейски...

Колата му беше предоставена само преди седмица от фирмата, в която работеше като мениджър на средно ниво. Нищо особено като модел, но все пак напълно достатъчна, за да поддържа авторитета му в средноголемия им провинциален град. Освен това всеки знаеше, че няма значение какъв е моделът, защото най-хубавата кола е служебната. Домът му пък беше наследство от неговите родители, вече покойници. От няколко месеца не живееше там, тъй като закупи луксозен апартамент в най-престижния квартал на града и се настани в него заедно с жена си и двете им дечица. Какво го накара навръх нова година да дойде пред необитаемата къща, където бе минало детството му, вместо да се прибере при любящото си семейство и подготовката им за празника, нямаше обяснение. Дали защото баща му се спомина наскоро и на Съни още му тежеше недоизречеността, която винаги остава между двама души, разделени от внезапната смърт на единия; или може би защото човек, постигнал житейския успех и осигурил бъдещето си, има нужда от прощален поглед към миналото, а какъв по-подходящ момент за това от последния работен ден на най-успешната година в кариерата на Съни – с новото жилище, кола и висока заплата...

Когато спря на тихата уличка, не се виждаше жива душа. Качи внимателно колата на тротоара, оставяйки разстояние до каменната ограда, колкото да може да отвори вратата, ако реши да слезе. Във всеки случай нямал намерение да влиза в къщата, за да оглежда наред ли е всичко – поне така каза на дознателя. Може би щял просто да поседи в колата, да се отпусне, както правел и друг път при служебните си пътувания тук и там – обичал да отбива встрани и да си почива за по няколко минути...

После малко му се губеше – не знаеше колко време бе седял или какво точно правеше в конкретния момент – може и да е бил задрямал, преди сянката на нападателя да го стресне, появявайки се на страничното стъкло. Силуетът бе на нисък набит мъжага в тъмни дрехи и черна плетена шапка. Беше се промъкнал през тесния проход между колата и оградата. Държеше ръката си в джоба на якето по начин, който внушаваше, че там стиска пистолет.

– Това е обир! – просъска, оставяйки дъха си по стъклото.

Докато Съни осъзнае какво се случва, онзи отвори вратата и му нареди тихо, но уверено да излезе от колата и да тръгне надолу по улицата. За разлика от него мениджърът беше едър мъж и може би нямаше да се подчини така лесно, ако само след секунда не бе мярнал в страничното огледало и силуета на другия, притаил се до десния заден стоп. Беше приведен и с цялата тежест на тялото си се опираше на патерица – доста странно обстоятелство за обирджия – но вероятно в нея беше скрито оръжие или самата тя можеше да послужи за такова. Затова Съни се подчини безмълвно, излезе от колата и заотстъпва надолу по улицата, както би направил всеки уплашен човек – с вдигнати ръце и с лице към нападателите. Ниският обаче му подвикна с хрипящ глас да си свали ръцете – явно, за да не привлече вниманието на някой съсед, случайно погледнал през прозореца. После се засуетиха край колата и повече не му обърнаха внимание, най-малкото не му наредиха да върви с гръб към тях – може би от страх да не ги чуят от къщите наоколо, понеже с всяка негова крачка разстоянието помежду им нарастваше и трябваше вече да крещат нарежданията си; или пък напротив – просто не им дремеше, че той може да ги огледа, докато се отдалечава. Съни се опита да направи точно това – бе минал на педя от първия, а сега огледа и втория, но приведената поза и провисналите му като на клошар дрехи, вероятно за камуфлаж, му придаваха твърде неясни контури.

– Само двама мъже в тъмни дрехи, единият по-дребен и набит, другият, прегърбен над своята патерица...

Това бе всичко, което можеше да каже за тях. Надяваше се дознателят да реши, че не може да ги опише по-подробно поради преживяния страх. У дознателя обаче се загнезди подозрението, че стоящият насреща му жалбоподател може да е съучастник в престъплението. Всичките му действия бяха объркани, обясненията – несигурни и неясни. Нищо чудно да бе шитнал фирмената кола на крадците – такъв модел се търсеше именно заради приликата с полицейските автомобили. В автопарка на районното още имаха зачислени бройки от тях. Едно брандиране с надписи „Полиция“, една синя лампа и можеха да се извършат какви ли не престъпления под прикритието на такава кола.

– Казахте, че по време на пътуванията си сте отбивали от пътя за по няколко минути, за да си почивате.

– Да.

– И сега сте искали да починете, а не да влизате в къщата и да се бавите...

– Може би... – Съни се колебаеше, защото не знаеше дали е имал точно това предвид, отивайки до къщата – нали нямаше

обяснение за причината да е там. Навярно много неща му бяха повлияли едновременно – желанието да остане насаме със себе си след забързания работен ден, да направи рекапитулация на успешната година, случилото се с баща му, прощаването с миналото... Всеки разследващ обаче би изтъквал колебанието като нещо подозрително.

– И сте качили колата чак на тротоара? – вметна лукаво дознателят.

– Да.

– На уличка, по която почти няма движение?

– Еми...

– Значи все пак сте планирали да останете за по-дълго там – дежурният го изгледа изпитателно. – Да не би да сте чакали някого?... Крадците?!

Съни само повдигна вежди, ошашавен от репликата, и с израз, че такова допускане е абсурдно, но не каза нищо, за да се защити. Като мениджър го бяха обучавали да не възразява на клиентите и да не изрича думичката „не“ по никакъв повод. Беше му станало като условен рефлекс и точно сега ли трябваше да му се изяви рефлексът пред дознателя, който не му беше никакъв клиент, а по-скоро обратното. Дознателят пък изтъква мълчанието му като стъписване, че е хванат натясно. Все пак трябваше да изслуша историята до края, за да прецени със сигурност.

След още няколко секунди крадците се метнаха в колата, запалиха я незнайно как и с резки маневри започнаха да правят обратен завой на тясната уличка, преминавайки по няколко пъти през прага на тротоара с всяко от колелетата, без изобщо да щадят амортизаторите, при което опелът се клатеше и тресеше като в някакъв дискотанц. После с мръсна газ отпрашиха в срещуположната на неговата посока. Звукът изтрещя навред, завихри се покрай притихналите ъгли на къщите. Точно сега обаче никой от съседите не надникна с любопитство през прозореца, а може и да не желаеха да се показват, ако бяха разбрали какво се случва.

Останал сам, Съни притича до края на уличката. Искеше побързо да се скрие от нападателите – кой знае какво можеше да им хрумне и да се върнат. След остър завой се стигаше до поживена улица, водеща към центъра на града. Оказа се, че точно в момента по нея се придвижва необичайно голямо множество хора за предстоящия новогодишен концерт на площада. Сред тълпата Съни се почувства в безопасност и чак тогава осъзна какво всъщност се бе случило – не бе опазил поверената му от фирмата кола! Според инструкциите след края на работния ден тя трябваше да бъде оставена на платен охраняем паркинг или в гараж, може и личен, какъвто той имаше към новото жилище и

където я прибираше вечер. Застраховката за кражба иначе нямаше да е валидна. Което пък значеше, от фирмата щяха да го принудят да им възстанови стойността на колата, ако решаха, че не я е прибрал навреме, а после щяха да го уволнят като неспособен да опази повереното му имущество... Това бе равносилно да го убият, защото как щеше да изхранва семейството си като безработен, кой щеше да го назначи пак на висока заплата, ако му лепнат клеймото на некадърник, как щеше да изплати стойността на цяла нова кола – единственият вариант щеше да е да продаде родната си къща, понеже вече бе теглил кредит за апартамента и още го изплащаше... Колко илюзорен бе успехът, който смяташе, че е постигнал, кариерата, за която положи толкова усилия!

Единственият му шанс сега беше бързо да се обади на полицията и да им каже, че грабежът се е случил преди края на работното време... Ама то така си и беше. Всички в офиса си тръгнаха по-рано заради празника. Можеха да потвърдят, че никой не е работил докрая... Да, но пък той остана последен като шеф и нямаше как да потвърдят за него. Мамка му. После внезапно се сети: на 31 декември слънцето залязва точно в пет – всеки можеше да го провери в „Гугъл“. Краят на работното му време също бе в пет. Ако беше стоял в офиса дотогава, пред дома си щеше да е вече по тъмно и нямаше да може да огледа нападателите. Когато го нападнаха обаче, още виделееше, което значи, че е било преди пет. Значи още не е бил длъжен да оставя колата в гаража. Застраховката щеше да важи... Нека не губеше повече време в размишления, нека се обадеше по-скоро на полицията. Всъщност най-добре беше тя бързо да проведе заградителни мероприятия, да хване крадците, да му върнат колата още тази вечер и все едно нищо не е било! Съни започна трескаво да набира директния телефон – 166 – за да спести време – на 112 бяха само диспечери и щяха да започнат едно прехвърляне на разговори, едно туткане и бавене... Известно време даваше свободно, след това сигналът се изключи. Съни още веднъж, този път по-внимателно натисна бутоните на мобилния си телефон – 1-6-6... – напразно. Може би и дежурният полицай празнуваше някъде. Тогава реши да набере 112... Пак нищо! Междувременно тълпата се съгъставаше от съседните улички и като пълноводна река го завличаше в своята си посока. Не можеше да се промуши между хората и да се измъкне, а и къде ли щеше да отиде. Започна да се поти, да се задушава, не можеше да се измъкне от тълпата, тя го влачеше, а през това време той още веднъж и още веднъж се опитваше да набере номерата с три цифри, само с три проклетни цифри – нямаше начин да ги обърка, а връзка не се получаваше. Ту даваше свободно, ту заето, ту никакъв сигнал или само

пищене... Вече минаваха първите най-важни минути след кражбата, а той не успяваше да се свърже с полицията.

– Ало, полицията слуша – най-после, най-после някой вдигна отсреща!

Този глас му се стори познат – о, боже, това не беше ли гласът на Милко Градев? Как не се сети за него – Съни познаваше един-единствен полицаи и това беше именно той, Милко – началник сектор – който явно бе решил да вземе празничното дежурство, за да могат подчинените му да празнуват.

– Милко, ти ли си? – каза неуверено, може и да се бе припознал.

– Аз съм... Ти кой си?

– Приятелю, Съни се обажда – почти радостно извика и беше готов да разцелува полицаия, ако бе пред него. Угрижеността му сякаш намаля наполовина, друго си е да споделиш проблема с приятел, да ти се притече на помощ в най-напечения момент, да поеме част от товара ти... Познаваха се сравнително отскоро покрай жената на Съни – лекар в болницата – бащата на полицаия имаше здравословен проблем и последният, като привилегирован, какъвто се чувства всеки полицаи, няколко пъти им звънеше на домашния телефон с настояване да му осигурят по-дефицитни лекарства. Когато жената на Съни ги осигури, полицаият ги покани на семейна вечеря – всеки с половинката си – опознаха се, говореха си за какво ли не – от децата до бизнеса, както става при подобни случаи между хора, които се харесват...

– Откраднаха ми колата преди малко – продължи Съни с интонация, в която можеше да се долови напрежението от преживения ужас, но и облекчение, че се е свързал с правилния човек.

– Спокойно, намерихме колата ти – каза уверено приятелят му и продиктува номера ѝ. – Вече е пред управлението.

– Стига бе! – възкликна Съни, изумен как е възможно изведнъж да му се реши целият проблем от нищото. – Ей сега ще дойда да си я взема! – и започна да се оглежда откъде да пробие заобиколилата го тълпа от безгрижни към чуждото нещастие празнуващи хора.

– Само че има още нещо – почти шепнешком продължи полицаият. – Трябва да платиш неустойка.

– Неустойка? – повтори Съни неразбиращо и усмивката му секна. – В какъв смисъл? – не че беше проблем да плати някаква си неустойка. Почака малко полицаият да му обясни, но онзи мълчеше.

– В смисъл, колко, към сто лева ли, хиляда ли? – опита се да отгатне сумата Съни, като хем му се виждаше абсурдно да се

плаща при подобен повод, хем гледаше да е цифра, която може да си позволи. Увереността му, че нещата се подреждат, обаче започна да се изпарява.

В този момент отсреща неочаквано му затвориха и съмнението окончателно го завладя. Изнудваха го. Полицаят също бе замесен. По вестниците описваха подобни случаи, когато крадците се обаждат чрез посредници за искане на откуп. „Неустойка” – така каза – това ли бе кодовата дума, синоним на „откуп“. Полицаят беше от лошите, беше го предал, не е бил никакъв Милко Градев, а Малко Крадев, вероятно всъщност го бе разработвал, докато търсеха дефицитните лекарства за баща му, докато на семейната вечеря Съни разказваше доверчиво за добре платената си работа, за страховете си в живота, един от които беше да не загуби точно нея, работата си. Явно го бяха набелязали – отстрани изглеждаше като богат бизнесмен с тези костюми, с ремонтите на апартамента и чисто новите коли, които фирмата му осигуряваше на всеки няколко години, но малко хора знаеха, че колите са служебни и никой нямаше да повярва, че той е само на една заплата, макар и висока. С други думи, нямаше откъде да дойдат парите за плащане на „неустойка”, ако тя се окажеше поне няколко хилядарки. Трябваше да разбере какво точно искаше да му каже полицаят, можеше да се окаже и нещо друго – нека си довършеха разговора, навярно се заблуждаваше, може би просто линията се бе разпаднала. Връзка обаче нямаше, колкото и пъти да пробваше да набере. Какво друго сега, наоколо хората се радваха, гърмяха конфети, летяха гирлянди и сред цялата тая празнична обстановка той беше напълно сам, нещастен, ограбен, предаден от приятеля си, който не му е бил никакъв приятел, защото ако беше и ако връзката се бе разпаднала случайно, той сам щеше да го набере, имаше му телефона – и домашния, и мобилния – толкова пъти бе звънял за лекарствата – но не, никой не му звънеше, никой не му вдигаше. Време бе да се обади и на жена си, тя сега го чакаше у дома с двете им дечица, празничната трапеза бе наредена, тиха приятна музика се лееше от стереосистемата, свещите горяха на масата и всичко бе така идилично, каквото трябва да бъде в новогодишната вечер при едно семейство, в което цари любов. Но и домашният му телефон даваше ту свободно, ту заето. Бяха му скроили номера много добре – точно на 31-ви, когато телефонните връзки се прецакват... Всъщност той можеше директно да се прибере сега, но не искаше да го прави, преди да е подал сигнала в полицията, иначе щеше да развали празника на близките си с отчаяните си опити да се свърже, нямаше да се прибира още, не и преди да си подаде сигнала. Започна да си пробива път през тълпата на площада, отдавна се бе стъмнило,

сигурно вече бе към 8, когато тръгна към районното, за да се увери дали пък наистина колата му не е там и всичко да се окаже един сън... Пред управлението обаче колата я нямаше, а когато попита полицаия на портала дали Милко Градев е дежурен, онзи му отговори отрицателно. После го препрати към единствения истински дежурен в управлението, някакъв дознател, който дори не му се представи. Съни му заразказва за грабежа, онзи започна да записва показанията на допотопна пишеща машина, като кълвеше буквите със скорост по една на минута и когато стигнаха до точното време на грабежа...

– Не се връзва! – каза. – Сигурен ли си, че е било преди края на работното време? – говореше му ту на „вие“, ту на „ти“, което за един мениджър, пък бил той и на средно ниво, беше доста болезнено заради типичното самомнение на мениджърите, че са заслужаващи уважение членове на обществото.

– Сигурен съм! – настоя Съни. – Все още виделееше! Иначе как щях да огледам нападателите.

– Значи твърдиш, че е било между 4 и 5?!

– Да!

– Тогава защо първото ви обаждане до полицията според данните от телефона ви е било в 6 и 17? Какво сте чакали час и половина?!

– Не знам – разколебано отвърна Съни. – Дълго не успях да се свържа. Може да съм бил и в ступор от уплаха... Губи ми се. Обаче се кълна, че още виделееше! – и беше искрен.

– Какво е това „сту-пор“?

– Ами бяло петно, парализа...

– Така и ще запишем – отвърна дежурният, – бил с парализа...

– Не „бил с парализа“! – раздражено го прекъсна Съни, позволявайки си за пръв път да му възрази.

– Ами как? „Получил парализа“?

– Пишете „няма спомен“.

Съни се зачуди дали да спомене и за неустойката, дето му поиска Милко Градев, но май бе по-добре да си премълчи – не знаеше кой ще разследва случая оттук нататък, но със сигурност щеше да е колега на Градев, може и негов подчинен, който би погледнал с подозрение на всякакви показания срещу началника си, а можеше и да вкара разследването в трета глуха.

Дежурният му подаде за подпис протокола, който започваше с: „Долу подписаният“...

– „Долуподписаният“ се пише слято – не можа да се удържи Съни.

Онзи го погледна с недоверие, почеса се и отвърна:

– Досега сме го писали винаги отделно.

– Ами добре, но да знаете, че е една дума... - Съни пое химикалката и добави помирително: – Просто исках с нещо да съм ви полезен.

Дежурният обаче продължи да го гледа недоверчиво, после явно прецени, че Съни е достатъчно образован и трябва да му се вярва.

– Тогава ще се наложи да го препишем отначало – взе решение той.

– Ох, оставете, времето тече! – повиши глас Съни.

Дознателят сякаш се засегна от раздразнението му и на инат безмълвно започна да преписва показанията. Съни реши, че е по-добре да не се противи, та оня да не започне да рови пак около спорното време на грабежа при новите показания. Всичко обаче излезе от релси, когато дознателят започна да търси стандартния формуляр за регистриране на жалбата и това търсене продължи поне час – ровеше по чекмеджетата, влизаше и излизаше, а Съни чакаше и му идеше да вие, но само веднъж подвижна през отворената врата не може ли дежурният да се обади на патрулките за заградителни мероприятия, не можело, докато не се регистрира жалбата, а накрая му заяви, че май бланките са свършили, затова Съни трябвало да дойде утре – тоест на 1 януари – ден, който след новогодишния празник бе почивен, както прецени мениджърът – и откъде щяха да се появят бланките тогава – изригна, а онзи го заплаши, че ще го задържи за 24 часа заради грубо отношение – и без това имал и други основания да го направи...

– Какви? – извика нервно Съни.

– Такива... Подозрения. Затова по-добре се махай, докато не съм размислил! – и Съни напусна бесен.

Какво ставаше, цялата полиция ли беше в схемата?! Като че ли нарочно не искаха да му намерят колата.

Още от изхода друг поток хора го повлече нанякъде, вече приближаваше полунощ, толкова бързо летеше времето, тогава изведнъж му дойде наум да позвъни на полицията в друг град – Стара Загора бе близо – код 042, после 166, не знаеше дали ще се получи, но нямаше смисъл да разчита повече на местната. Докато набираще, тълпата го довлече до някакъв бар с воали на вратите, червени лампиони, множество завеси и отделни зали, между които започна да се губи като в онзи сюрреалистичен филм на Дейвид Линч – „Туинпийкс“, и точно тогава от старозагорското управление му вдигнаха – женски глас. Той на един дъх изстреля цялата си болка: за това, че са му откраднали колата, че от местното управление неговият приятел Милко Градев е замесен, че му е искал откуп, че не се е прибирал още, а стои в един бар сякаш от „Туинпийкс“ и може би жена му, която е приготвила празничната вечеря, вече го търси с полиция

– приличаше на дете, което се оплаква на учителката си и чака спасение от нея – тя нещо му отвърна, но той не чуваше, беше много шумно заради хората наоколо – пееха с пълно гърло и трябваше да се надвиква с тях, тръгна да търси по-тихо ъгълче, излезе през една врата и завеса, но още не можеше да прецени дали вече е достатъчно тихо, защото учителката, пардон полицаиката отсреща сега мълчеше, той не знаеше дали го чува, дали той я чува, чак накрая всичко, което долови да му казва тя, беше:

– Аман от шегаджии, нямате ли си друго забавление на Нова година! – след което му затвори.

Ах, мамка му, идваше му да завие от гняв, от безсилие, а тълпата шумно празнуваше, тогава отброиха и секундите до новата година, загърмяха фойерверки... И какво сега, освен пак да набере след като еуфорията утихне, в това виждаше единствения си изход, трябваше да накара тази жена да му повярва, но точно в този момент настъпваше истинската дупка с телефоните, всички централи блокираха, знаеше го това – ако през деня връзките бяха нестабилни, точно сега те нарочно биваха изключвани, защото всичко живо започваше настървено да звъни и да праща SMS-и на близките си, той също настървено набираше, но на управлението в Стара Загора. Помнеше отчетливо, че успя отново да се свърже чак към един часа – може би централите тогава отново се включваха.

– Госпожо, моля ви... умолявам ви да ми повярвате – той се свлече на колене до фотьойла, на който преди миг седеше, макар тя да не можеше да го види, но може би щеше да усети това по гласа му, а край него хората танцуваха, – повярвайте, че не се шегувам, не ви лъжа, откраднах ми колата, а Милко Градев, шеф на отдел, ми каза, че е намерена, но да платя неустойка – разхлипа се, направо зариди, докато изричаше всичко това, бързаше да ѝ го каже, за да си напасне тя картинката, да не му затвори с мисълта, че я лъже, да види колко много подробности има, които един шегаджия няма да си направи труда да измисли само заради някаква си шегга. Сам усещаше колко е искрен, не можеше тя да не му повярва – един зрял мъж плачеше...

– Пак ли вие... – след кратък размисъл каза жената. – Ще видя какво мога да направя – после му записа името и данните, и това бе всичко, това бе краят на цялото му усилие.

Най-после, най-после му приеха съобщението, вече не можеше да направи нищо друго, освен да се прибере вкъщи на топло при жена си и децата, спящите му вече дечица, да се гушне в тях на сигурно при малките им телца, далеч от грубия свят, с който те щяха скоро да се сблъскат, с цялата му мизерия, фалш, болка, предателства... Вместо това се почувства толкова

изтощен, че поиска само за миг да се облекне на фотьойла... и е заспал.

Когато излезе от бара, беше започнало да се развиделява, според Съни трябва да е било към 6 сутринта, което пак не се вързваше, защото по това време през зимата е още тъмно, но както и да е, това с нищо не променяше нещата – отвън спря такси, много особено на вид – жълто, каквото наистина е всяко такси, но с формата и размерите на бъги – без стъкла и с типичните метални извити тръби над купето, а отгоре на тръбите бе опънат гюрук, по-скоро платнище, в маскировъчен цвят, отзад пък, отзад, вместо седалки, имаше две пейки, разположени една срещу друга, гротескно имитиращи задните седалки в луксозните дванайсетметрови лимузини... Още по-странни бяха персонажите вътре – на по-задната пейка седяха двама мъже, облечени като мускетари – с широкополи шапки с пера, жълто-лилави дрехи и мандолини в ръце вместо шпаги. На Съни му мина през ума, че мускетарите с пера и широкополи шапки са наети да свирят на клиентите, затова реши, че е логично да седне отпред до шофьора, за да не ги притеснява, докато си вършат работата... седна и таксито тръгна. Щеше да му дойде добре с малко музика да го разсеят от среднощните премеждия. Само че музикантите не започнаха изобщо да свирят, вместо това на следващата спирка таксито спря и се качиха още хора на задните пейки. Аха, музикантите били просто някакви клиенти, които се прибирали от новогодишната веселба. Когато и на третата спирка таксито спря, за да вземе още хора и вече трябваше да се натъпчат отзад, най-последно нервите му не издържаха и Съни ядно изкрещя на шофьора:

- Какво такси си ти бе... къде ще ги събереш всички тези хора!?

И точно в този момент, ама точно в този момент, когато шофьорът се опитваше да каже нещо за свое оправдание или да вдигне безразлично рамене, или нищо чудно и той да му се развикаше ядно, точно в този момент се събуди – беше 6 часа, секунди преди да му звънне будилникът...

Господи, какво облекчение изведнъж изпита Съни! Всичко било просто един сън! Той често сънуваше – даже когато подремваше за няколко минути на паркингите при пътуванията си извън града – често разказваше за сънищата си, затова и му викаха Съни, а не, както си мислеха много хора, че прякорът му идва от английското sunny – „слънчев”. Този пореден сън на Съни обаче бе толкова реален и последователен, толкова ясно запаметен в почти пълния си вид, какъвто никога друг път не му се бе случвало.

Все още не се беше разсънил добре и все още образите от съня се редуваха пред очите му, когато се сети, че днес има

уговорка с Милко Градев да се чуят за новите лекарства, които жена му остави преди да тръгне за дежурство снощи. Оттам явно се бе появил полицаят в съня му, а може би и целият сюжет.

Някъде към 8, след като закуси и преди да тръгне към службата, Съни му звънна да се уточнят за срещата и накрая вметна:

– Милко, ако знаеш в какъв сън ми се яви снощи – и му разказа накратко и почти засрамено историята.

Естествено, приятелят му се сконфузи. Може и да му развали настроението за деня. После се сбогуваха. Съни слезе с асансьора. Почувства, че на него пък му е едно леко, хубаво, ах, как щеше да се радва на дребните неща от живота днес, дори на това че е жив, че диша... Така, подсвирквайки си, отвори вратата на гаража.

Вътре колата я нямаше.

Ясен Калайджиев,
гр. Хасково, ул. „Драма“ 8,